

[Socialministeren.]

som jeg kan indrømme, at det i en Tid, hvor Landbruget er inde i en Krise, kan være svært at begynde Løsningen af; men derfor at hævde, at det er Regeringen og Regeringens Politik, der er Skyld i, at Landbruget mangler Arbejdskraft, det er fuldkommen urigtigt. Som jeg har sagt, er det for det første tvivlsomt, i hvor høj Grad Landbruget overhovedet mangler Arbejdskraft, men dernæst er det tillige saadan, at man maa forsøge paa gennem en Udvikling at naa frem til saadanne Vilkaar, at man er i Stand til at fastholde Arbejdskraften derude.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen, at Regeringens Beskæftigelsespolitik er slaaet fuldstændig fejl. De Bemærkninger, jeg nu fremsætter, gælder for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. J. S. Foget og andre, for saa vidt som det var de samme Problemer, de ærede Ordførere omtalte, og jeg vil naturligvis ikke gentage mig selv, efterhaanden som jeg kommer til de andre ærede Ordførere. Det er ikke mindre pragtfuldt at høre det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen. Hvis Demagogi var tilstrækkelig til at forandre Realiteter, var der i dette høje Ting næppe nogen, der var i Stand til at slaa det ærede Medlem, men der er jo nogle andre Ting, som spiller ind.

Regeringens Beskæftigelsespolitik siden 1932, da vi var nede paa Lavpunktet, har, som det ærede Medlem Hr. Rager har gjort opmærksom paa, bl. a. givet sig Udtryk deri, at medens vi i Industrien i 1932 havde et gennemsnitligt Antal af Arbejdstimer pr. Dag paa 881 000, er vi i Dag, eller rettere sagt, var vi, lige inden vi fik den Nytaarsstandsning, som hvert Aar bringer Sæsonarbejdsløsheden op, oppe paa et faktisk Beskæftigelsestal i Timer, der ligger mere end 50 pCt. højere, og dansk Industri har aldrig beskæftiget flere Arbejdere end i dette Øjeblik. Saa kan man godt fortælle, at Regeringens Beskæftigelsespolitik er slaaet fejl!

Nej, der er sket noget helt andet, noget, som i alt Fald de af de ærede Medlemmer, der har villet sætte sig ind i den Udvikling, vi gennemlever, kender saa udmærket god Besked med. Der er sket det, at den Regering, der i Øjeblikket sidder her i dette Land, har taget — og har været nødt til at tage — et rimeligt Hensyn til alle Erhvervs-

interesser, derunder ikke mindst til det danske Landbrugs Interesse i den størst mulige Afsætning. Hvis vi var i Stand til — og ønskede, hvis vi var i Stand til det — at gennemføre en Politik, der alene gik ud paa at forøge Beskæftigelsen, og vi ved Samhandel med de Lande, vi skal handle med, var i Stand til at gennemføre en saadan Politik, saa vilde der her i Danmark ikke være en eneste Mand arbejdsløs. Men de ærede Ordførere ved udmærket godt, at vort Land har ikke været i Stand til selv at bestemme uden videre den Handelspolitik, der skal føres, og ethvert Medlem af dette høje Ting, der blot vil sætte sig lidt ind i de Problemer, ved ogsaa, at Arbejdsløsheden er uløseligt knyttet til vort Lands Handelsomsætningsvilkaar.

Da vi i 1933 skabte Kanslergadeforliget, var en af Forudsætningerne, foruden at Kronen dengang skulde devalueres, at vi skulde som Modydelse for de Varer, vi afsætter til Udlandet, kræve i videst muligt Omfang at faa Raastoffer til Landbrug, Industri og Haandværk og i mindst mulig Grad tage imod Færdigvarer udefra. Det var de Partier, der dengang sluttede Forliget, enige om. At det efterhaanden ser lidt anderledes ud med Enigheden, er en Sag for sig, men at den faktiske Udvikling af den Handelspolitik, vi har været tvunget til at føre, har medført, at det er blevet vanskeligere og vanskeligere at undgaa i stigende Grad at maatte modtage Færdigvarer som Modydelse for de Landbrugsvarer, vi sælger ude i Verden, er en Kendsgerning, som ingen kan komme uden om. Det er det, der paavirker Beskæftigelsesproblemet herhjemme, og det er det, der fører til, hvad Industrien, i øvrigt ogsaa Arbejderne, og selvfølgelig alle de, der sætter sig ind i Sagerne, kan se, at det er begrænset, hvor langt vi er i Stand til at nedkæmpe Arbejdsløsheden, medmindre vi gaar til en Arbejdstidsnedsættelse paa de Omraader, hvor en saadan er mulig, af personalemæssige Grunde og de andre Grunde, der kan være Tale om.

Derfor er Talen om, at Regeringen skulde have givet blankt op med Hensyn til Beskæftigelsespolitikken, Agitation, Vælgermødetale og har ikke noget som helst med Realiteterne at gøre. Jeg kunde — men jeg ønsker ikke at gøre det — ud-